

နီနီရဲ

လှည့်စား

အခန်း (၁)

နေ့ခင်းအပြန် လူတင်ရန်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ သူ ဆိုက်ကားကို အေးအေးလူလူပင် နင်းကာလာသည်။ ဆိုက်ကားအုံနာခအပြင် ကိုယ့်အတွက် အစိတ်လောက် ပိုနေပြီ။ ဘီအီး တစ်ပိုင်းလောက် ကပ်ပြီးအိမ်ပြန် ထမင်းတဝကြီးစားပြီး အိပ်ပစ်လိုက်မည်။ သူ့ရွှေစိတ်ကူးကို ကူးရင်း လေချွန်ကာ ရှေ့မှာ လူမရှိပါဘဲ ဘဲလ်ကို ပျော်ပျော်ကြီး သုံးကြိမ် တီးပစ်လိုက်၏။

ဈေးလမ်းအကွေ့ကို ရောက်တော့ သူ ဘရိတ်ကို ထိတ်လန့်စွာ တအားကြုံညှစ်ရ၏။ "လူအုပ်ကြီး ။ သူ ရုတ်တရက် စိတ်တော်တော်ထိတ်လန့်သွားသည်။ ။

ကားတိုက်တာလား ... ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ... ။

မဖြစ်နိုင်။ ကားတိုက်တာဆိုလျှင် လူတွေ ဒီလို အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်နေကြမှာ မဟုတ်။ ကထိန်လား ... ။ ဘုရားကိုးဆူလား ... ။ မဖြစ်နိုင်။ ကားက B.M ကား တစ်စင်းတည်း။ ဒါနဲ့ သူလည်း ဆိုက်ကားအရှိန်လျှော့ကာ B.M ကားနား ကပ်လာတော့ သူကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ကားထဲက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေ ... ။

"ကိုရွှေမဲကြီး ... ရယ်ရအောင် သရုပ်ဆောင်နော် ... ။ အရမ်းရယ်ရတယ်။ သိလား ..."

"စိတ်ချ...။ ဒီတစ်ကားမှာ နံရိုးတွေပေါ် ခြဲတပ်ကြီး ချီတက်နေသလို ကို အူတယားယားနဲ့ ရယ်ရမှာ ... ။ စိတ်ချ"

ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်က ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည် ။ လေး ထောင့်ဆိုတဲ့ သရုပ်ဆောင်က တစ်စခန်းထပြန်သည် ။

"သိပ်ရယ်ရအောင် မလုပ်နဲ့ ကွ။ ညဘက် ထယောင်ရင်း ရယ်ရယ် နေလို့ ယောက်ျားက မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ထရိုက်နေဦးမယ်"

"အောင်မာ... အပျိုကြီးရှင့် အပျိုကြီး။ ရယ်ရတာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ် "

ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်သည် ။

"ဒါဆို ... အတော်ပဲ။ ထိုးဝါးဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အပျိုကြီးတွေ လိုက်ရှာနေတာ ... ။ ဒီကောင်က ရှည်သလား မမေးနဲ့ "

ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေက အပျိုကြီးဆိုသူကို ကြည့်ကာ ရယ်ကြသည် ။ အပျိုကြီး ရှက်ကာသွား၏။ မျက်နှာကြီးနီကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရယ်သည် ။

"ရှည်ရင် နင့်နှမနဲ့ ပေးစားလိုက်"

"ဪ ... အပျိုကြီးကလည်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ အပျိုကြီးများ တွေးလိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ။ စကားကြောရှည်တာကို ပြောတာ။ ဒီ ကောင်က ရယ်စရာတွေပြောရင် အရှည်ကြီး ပြောတတ်တာ။ အပျိုကြီး နဲ့ ဆို OK ပဲ။ ဟေ့ကောင် ... ငါ့ အောင်သွယ်ခ အရက်တိုက်"

ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည် ။ ထိုးဝါးက ရွှေမဲခေါင်ကို သူ့ပေါင်ပုတ်ပြီး အသံထွက်ကာ မနာအောင် ရိုက်သည် ။ အောက်က ပရိသတ်ကရယ်ကြ၏

"အဲဒါဆို ... ကျွန်တော့် မယူနဲ့ ၊ ကပ်ဖဲကိုယူ အပျိုကြီး။ ဒီကောင်ကပ် ပြီးမှ ဖဲတာ ..."

"ဟ ... ဘာ ကပ်ဖဲတာလဲကွ"

"အပျိုကြီးခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ဆွဲကပ်ပြီး ဟော့ဒီလို ဆံပင်တွေ ကိုရှာ ... သန်းတွေ့ရင်တော့ ဖဲပြီသာမှတ်"

"သန်းမတွေ့ရင်ကော ... "

"သန်းမတွေ့ရင်ကော ဖဲတာပဲ"

တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျနေကြသည် ။ သူတို့ က အငြိမ့်စင်ကနေ ဖလင် ပေါ်ကို ကူးတဲ့ ဇာတ်ပို့တွေဆိုတော့ အတိုင်အဖောက်ကလေး ညီသည် ။ အပေးအယူက ရသည် ။ ကားအောက်က ပရိသတ်အတွက် အရပ်ပြဇာ တ်ကလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည် ။

ထိုအချိန်မှာ B-600 လေးဘီးကားကလေးနှင့် ဘူးသီးနှင့်ကြာစေ့ ရောက်လာကြပြန်သဖြင့် ပရိသတ်က ထိုဘက် အာရုံ ပြောင်းသွားကြပြ န်၏။ အော်ကြ၊ နောက်ကြနှင့် ပျော်စရာကြီးကို ဖြစ်နေသည် ။

"ကိုကြာစေ့ ... ။ ဘယ်မှာ သွားရိုက်ကြမှာ တုံး"

"လကမ္ဘာမှာ "

"ကားနာမည်က ဘာလဲ"

"လမုကိုလမဲ့ မလုပ်နဲ့ တဲ့ "

"မင်းသား၊ မင်းသမီးကရော ...

"မယ်လေညှင်းနဲ့ မောင်လေအိုး ... တဲ့ "

တစ်ယောက်လာ တစ်ခါပြော၊ တစ်ခါရယ်နှင့် ဒီကားကြီးကို ထွက်

တောင် မထွက်စေချင်တော့။ ကားပြတင်းပေါက်မှာ ပျော်စရာကောင်းသလောက်၊ ကားနောက်ပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသူ ငါးယောက်ရှိပါသည်။ သူတို့ ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မနှုတ်ဆက်ကြ။ သူတို့ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် မျက်နှာကြီးတွေက ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

"ဟဲ ... ဟဲ ... ။ ဟိုနောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကြီး "ကမ်းပါးမဲ့မေတ္တာ" ကားမှာ မင်းသားကို သတ်တဲ့ လူကြီးမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်...။ ကြောက်စရာကြီးနော်"

နင်တို့ ကလည်း ရုပ်ရှင်ပဲ တကယ်သတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အိုက်တင်ပေါ့ဟ ...

"အို ... တင်တင် မတင်တင် ဒီပုံစံကြီးတွေကို ကြည့်လို့ ကိုမရတာ။ ကြောက်စရာကြီးတွေ..."

ဪ ... သူတို့ ဒီလို အိုက်တင်ပီပြင်အောင် လုပ်ပြပြန်တော့လည်း သူတို့ ကို လူယုတ်မာ၊ လူကြောက်စရာကြီးတွေလို ထင်ကြ၊ မုန်းကြပြန်သည်။ အိုက်တင်လျော့တော့လည်း ဒါရိုက်တာက ဆူသည်။ ဝါသနာကြောင့်ရယ်သာ ... ။ လူကြမ်းကို မင်းသားတင်ရိုက်မယ့် ကားလေး တစ်ကားလောက်ကို ယက္ခကြီး မျှော်နေမိသည်။

ယက္ခကြီးလိုပဲ မျှော်နေသူ နှစ်ဦးရှိပါသည်။

သူတို့ က ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မျှော်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ စက်အဖွဲ့က ကင်မရာနှင့် ကရိန်းပစ္စည်းတွေကို နောက်ကကားပေါ် တင်နေကြသည်။ ။ မင်းသား၊ မင်းသမီးက အခုထိ မလာသေး။ ကားပေါ်မှာ ကျန်အဖွဲ့တွေ တော်တော်စုံနေကြပြီ။

"ဟေ့ကောင် မှတ်ကြီး ... ။ အောင်ဝင်းကို သွားခေါ်စမ်းကွာ"

အောင်ဝင်းက ကင်မရာမင်း ဖြစ်သည် ။ ဒီကာရိုက်ဖို့ စစီစဉ် ကတည်းက ပြဿနာရှိနိုင်မှန်း ဒါရိုက်တာကြီး ဦးတင်ကို သိပါသည် ။ မင်းသားက အခု ၁၉၈၀ မှာ တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်တက်လာသော မင်းသား သူကားမှန်သမျှ လူငယ်ပရိသတ် အသည်းစွဲ။ မင်းသမီးက ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ပြီး အကယ်ဒမီပင် ရခဲ့သည် ။ သူနှင့် မင်းသားသစ်တွဲလျှင် သူ့အပို့ကောင်းသည့် အတွက် မင်းသားတစ်နေရာတော့ ရသွားတာ များ သည် ။

ခက်တာက နှစ်ဦးစလုံး အောင်မြင်မှု၏ အထွတ်အထိပ်မှာ ဆိုတော့ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ရိုက်တဲ့ ကား မရှိ။ ညှိ၍ လည်း မရ။ ဒါကို ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုက ရအောင်ညှိခဲ့သည် ။ ဇာတ်လမ်းကို စီးနိုင်သည် ။ သူရိုက်လို့ အကယ်ဒမီရသွားတဲ့ ကား လေးကားရှိပြီး။ သူ့အလှည့်ကတော့ မရောက်သေး။ သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာဖွားသည် ။ အောင်ဝင်းရောက်လာ၏။

"လိုက်တင် (Lighting) ရဦးမလား အောင်ဝင်း"

"နောက်ထပ် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ရဦးမယ်ထင်တယ် ဆရာ။ တိမ်တော့ ကင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေက ကျတော့မှာ "

"မှတ်ကြီး... မှတ်ကြီး ... ။ လာစမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"ဆိုက်ကားတစ်စင်းနဲ့ Phone ဆက်လို့ ရတဲ့ အိမ်ကိုသွား။ နှစ်ယောက်စလုံးဆီ Phone ဆက်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အမြန်လာပါလို့ ။ ငါမှာ တယ်လို့ ပြော ..."

ရှုတင်မန်နေဂျာ မှတ်ကြီး လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်၍ ပြေးထွက်သွား၏။

"ခက်တယ်ကွာ ... "

"ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုကြမှာ ပဲ။ ကျန်တော့်ကို လာပြောရင် သိပ်ခွကျတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကလည်း ရင်းနှီးနေတော့ ... "

"အောင်ဝင် ... ဒီကိစ္စကို ငါစီစဉ်တာ။ မင်းကို ဘာလာပြောပြောငါ့ဆီ ပဲ ပို့ပေးလိုက်။ ငါ ဒါ အလုပ်လုပ်နေတာ။ အလုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဆို ငါ နဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူးပေါ့ကွာ ... "

ထိုလမ်းက လမ်းတိုကလေးမျှသာ ဖြစ်သည် ။ တစ်ဖ်တစ်ချက် ခြံဝင်းကြီးတွေနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ငါးလုံးစီ၊ ပြီးလျှင် ရှေ့မှာ အကြီးဆုံးတိုက်အိမ်ကြီးက ပိတ်ဆောက်ထားသည် ။ ထိုအိမ် ဆယ့်တစ်လုံးအတွက် ကိုယ်ပိုင်လမ်းအလေးလို ဖြစ်နေသည် ။ ထိုလမ်းကလေးထဲမှာ ဖိယက်ကားကလေးတစ်စင်း နံဘေးချ ရပ်ထား၏။

ကားပေါ်တွင် နာမည်ကြီးမင်းသား ဇော်လတ် ... ။ ဇာတ်ညွှန်းကို အသေအချာဖတ်နေသည် ။ ဇာတ်ညွှန်းက ဒါရိုက်တာ ကိုယ်တိုင်ရေးတာဆိုတော့ ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံပါသည် ။ သူ တော်တော် စွန့်စားရမည့်အခန်းတွေလည်း ပါသည် ။ အပင်ပန်းခံရမည့် အခန်းတွေလည်း ပါသည် ။ ပထမပိုင်းမှာ သူ ပရိသတ်ဆီက ယုံကြည်မှုရအောင် ယူရမည်။ ဒုတိယပိုင်းမှာ ပရိသတ်ဆီက အားကိုးမှု ရအောင်ယူရမည်။ နောက်ဆုံးအပိုင်းမှာ ပရိသတ်ဆီက ကရုဏာကို ရအောင်ယူရမည်ဟု သူ ခွဲကာ မှတ်ထားလိုက်သည် ။

ခက်တာက ဟိုမင်းသမီး။ သူနှင့်လည်း တစ်ခါမှ တွဲမရိုက်ဖူးခဲ့၊ အိုက်တင်ကောင်းတာ ကိုတော့ ဒီမင်းသမီးရဲ့ ကားတွေ သူ သွားကြည့်ကြည့်

ထားလို့ သိပါသည်။ သရုပ်ဆောင် ပါးနပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတခြား ဒုတိယဇာတ်ပို့က ဦးဆောင်ရမည့် အခန်းမျိုးကို သူက အိုက်တင်နှင့် လေနှင့် ယူသွားတတ်သည်။ ဝင်လုတာပေမဲ့ ပရိသတ်ကလည်း သတိမထားမိ။ ထိုမင်းသမီးလည်း မသိလိုက်။ ခက်တာက အခုကားက အက်ရှင်နှင့် စွန့်စားခန်း ရောနေသော ကား ဖြစ်၏။ သူက ကြိုးစားသလောက် သူမ ပါမလာလျှင် သေပြီ။ထိုစဉ် ...

"အစ်ကို ... အစ်ကို ... ။ သူ့ကား ဖြတ်သွားပြီ အစ်ကို"

"သေချာလို့ လား အေးမင်း

"ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း သူ့ ဘောက်စဂွန်ကားလေးကို ကျွန်တော် သိနေတာပဲ။ သူ ခေါင်းခန်းက ပါသွားတယ်။ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီနဲ့ ။ သူ့မာမိက နောက်က ဇော်လတ် အပျင်းကြော တစ်ချက်စွဲကာ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ ။

"ဒီ စီးကရက်ကုန်ရင် မောင်းမယ် ... "

ကားရှေ့က ဒရိုင်ဘာ အာကာက ခေါင်းကို ပိတ်သည်။ ။ ဇော်လတ် စနိုးနည်းနည်း လူးကာ ခေါင်းကို သပ်ရပ်စွာပြီးသည်။ ။ ပြီးတော့စီးကရက်ကို ဖွာကာ နာရီကို ကြည့်နေသည်။ ။

မေစိုးမိုးကား ရောက် လာပြီး ကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက လူရွှင်တော်တွေဘက် အုံနေသော ပရိသတ်ကြီး ဝန်းခနဲ မင်းသမီးဆီ ပြေးကြသည်။ ။ မင်းသမီးနာမည်ကို အော်ဟစ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။ တချို့ ရဲသူများက မင်းသမီးလက်မောင်းတို့၊ လက်တို့ ကို ကိုင်ကြည့်ကြ၏။ မင်းသမီးနောက်က မာမိက စိတ်ဆိုးကာ မာမိသံနှင့် အော်သည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ ... မပြောချင်ဘူး ... သိလား၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...

အရမ်းမတို့နဲ့ လေ။ ကျွန်မ စိတ်တို လာပြီနော် ...။ သြော် ... မကိုင်ပါနဲ့ ဆိုမှ ... "

စက်အဖွဲ့က ကောင်းလေးတွေ အတင်းဝင်ထိန်းကာ လမ်းရှင်းပေးကြရ၏။ မေစိုးမိုးကတော့ ပြုံးကာ အားလုံးသော ပရိသတ်ကြီးကို လက်ပြရင်း တိုးဝင်၍ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုဆီ သွားသည်။ စက်အဖွဲ့က ပရိသတ်ကို မတိုးရအောင် ဝိုင်းတာပေးရ၏။

"ရေနွေးဘွိုင်က ပျက်နေလို့ ရေနွေးအိုးတည်ပြီး ရေချိုးနေရလို့ နောက်ကျသွားတယ်ဆရာ ...။ ခွင့်လွှတ်ပါ"

မင်းသမီးက လက်အုပ်ကလေးချီးကာ အပြုံးဖြင့် ပြောသည်။ ။ ဒါရိုက်တာ ကောင်းကင်ကို လှမ်းကာကြည့်သည်။ ။ နေမင်းကို လက်အုပ်ဖြင့် မချီထား၍ မရ။

"မမ ... Auto လေး ထိုးပေးပါနော် ...။ အမှတ်တရပါ"

"သမီးကိုလည်း ထိုးပေးနော်"

"ဟဲ့ ... ငါ့လည်း ထိုးဖို့ ပြောဦး။ ဒေါ်ကုလားမလို့ "

"ထိုးပေးပါ့မယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အားလုံးကို ထိုးပေးမယ်။ အခု စကားပြောနေလို့ နော်...။ ခဏလေး..."

မေစိုးမိုးက ပရိသတ်ကို အပြုံးနှင့်ချောရင် ...

"ကားအထွက် ရိုက်မယ်ဆို ...။ ရိုက်မယ်လေ ဆရာ"

ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကို စိတ်ညစ်ကာ သွားသည်။ ။ ပြဿနာကို အခုကတည်းက မစစေချင် ...

"မှတ်ကြီး ... မှတ်ကြီး ... လာစမ်း။ ဇော်လတ်အိမ်က ဘာပြောလဲ"

"ထွက်သွားတာ ကြာပြီတဲ့ ဆရာ။ လမ်းမှာ ကားတွေဘာတွေများ ...
.ပျက်"

"ဟေ့ကောင် တော်တွေ့။ လမ်းက ထွက်စောင့်စမ်း။ သမီးကကား
ပေါ်က စောင့်။ ဟုတ်လား.. "

"ဟင်း ... ဟင်း ... ။ သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ်ဆရာ
ရဲ့ ။ ဒီအထာတွေ ရိုးနေပါပြီ"

"အနုပညာလုပ်မယ်ဆို ဒီစိတ်တွေ မထားနဲ့ သမီး။ အောင်မြင်မှုဆို
တာက ဧည့်သည် ပါ။ သူတစ်ယောက် တည်းတွေ့ မလာဘူး။ သူ့အဖော်
ဒုက္ခနဲ့ အခက်အခဲကိုလည်း ခေါ်လာတာပဲ။ အောင်မြင်မှုကို လက်ခံရင်
သူတို့ ကိုလည်း လက်ခံရမယ် ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

မေစိုးမိုး မာနမျက်နှာ နည်းနည်းလျှော့ကာ ကားပေါ် သွားထိုင်သည်
။ အောက်မှာ Auto လက်မှတ်ထိုးသူတွေက တရုန်းရုန်း ဓာတ်ပုံနဲ့ လိပ်
စာတောင်းသူတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်။

"အောင်ဝင်း စက်အသင့်ပြင် ထား။ မှတ်ကြီး လူရှင်းထား မှန်တစ်ပ
တ် ပတ်ကြည့်စမ်းဟေ့ မေစိုးကို ... "

မေစိုးမျက်နှာသို့ မှန်တစ်ချက် လာထောက်သည် ။

"ရသေးတယ် ဆရာ ...

"အေး ... ရရင် အားလုံးအသင့်ပြင်ထား။ ဇော်လတ် လာတာနဲ့ ရိုက်မ
ယ်"

ခဏကြာတော့ ရှုတင်မန်နေဂျာ မှတ်ကြီး၏ အောင်မြင်ခန့်ညား

သော အသံကြီးကို ကြားရလေသည်။ ။

မေစိုးမိုးဆီမှ Auto ထိုးနေသူတွေ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ။
တချို့ Auto စာရွက်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ကျန်ခဲ့၏။ နေစိုးမိုး ဒေါသဖြစ်၍
စာအုပ်တွေကို ကားပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဇော်လတ်အနားမှာ အားလုံး ဝိုင်းအုံနေသည်။ ။ ဇော်လတ်က ပေး
သော လက်တိုင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရှားမီးသကြား
လုံးတွေကို ဖောက်ဝေသည်။ ။ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ အတင်းလုမေးသံ၊
သကြားလုံးတောင်းသံ၊ ဓာတ်ပုံတောင်းသံ ... ။

မေစိုးမိုးအနားမှာ တစ်ဦးမှ မရှိတော့ ... ။

သူ ဒါကိုလိုချင်လို့ တမင်နောက်ကျပြီးမှ လာတယ်ဆိုတာကို မေစိုး
သိပါသည်။ ။ ကိုမှတ်ကြီးက လူအုပ်ကို အတင်းတိုး၍ ဇော်လတ်အနား
ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောရသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ကို ချစ်တဲ့ ပရိသတ်ကြီး ခဏပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်
တို့ ဒီနေရာလေးမှာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း ရိုက်စရာရှိပါတယ်။ ကင်မ
ရာလွှတ်တဲ့ နေရာက တိတ်တိတ်ကလေး အားပေးကြပါ။ အချိန်မရှိ
တော့လို့ ပါ။ ပရိသတ်အားလုံးကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်"

ပရိသတ်က အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။ ။ ရှုတင်မန်နေဂျာနှင့် စက်
အဖွဲ့က ရိုက်ကွင်းလွှတ်အောင် လူရှင်းသည်။ ။ ရိုက်မည့်ကားက အဝေး
ပြေးကား ဂိတ်ကို နောက်ကျနေသူ နှစ်ယောက် အထုပ်အပိုးတွေနှင့်
ကားကို မီအောင်လိုက်သည့် အခန်းဖြစ်သည်။ ။ ကားက ဖြည်းဖြည်းသာ
မောင်းသည်။ ။ ကင်မရာက ထော်လီဖြင့် လိုက်ရိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဇော်လတ်က "ခဏလေးစောင့်ပါဦး ... လူကျန်ခဲ့လို့ ပါ။ ခဏလေး

စောင့်ပါ ...။ ခဏလေး ...။ ဟိုးထား ... ဟိုးထား" ဟု အထုပ်ကို လွယ်၍ အတင်းပြေးလိုက်သည်။ မေစိုးကလည်း အလုပ်နှင့် နောက်မှ လိုက်သည်။ ကားပေါ်ကလူတွေက မကြားကြ၊ ကားက စက်အရှိန်မြှင့်ပြီး ဇော်လတ်က မေးစိုးအထုပ်တွေကို ကျိုးလွယ်၍ လက်တစ်ဖက်နှင့် မေးစိုးကို ဆွဲရင်း အတင်းပြေးလိုက်ရသည်။ B.M ကား နောက်ပေါက်ကို မီလုမီခင်မီလုမီခင်နှင့် နောက်ဆုံး ဘောင်ကို ကိုင်မိကာ ခြေတစ်ဖက်ချ၊ ပခုံးပေါ်က အထုပ်တွေကို ချပြီး ကားအရှိန်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်နေရသော မေစိုးကို ဆွဲတင်ရသည်။ မေစိုး ခြေတက်ခုံပေါ် ပုံလဲကာ ကျသွား၏။ ကံကောင်း၍ ကားမီသွားပုံမှာ အတော် သဘာဝကျသည်။

"Cut"

ဒါက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကားစစ်အစပြုပြချင်း သည်းထိတ်ရင်ဖိုနှင့် မိမိ ပျံ့မလားဆိုတာကို ခံစားရအောင် ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်လတ်တို့ ကသာ အတင်းအော် အတင်းပြေးနေကြသည်။ ကားက ဖြည်းဖြည်းကလေး မောင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

"လက်ကို ဘာဖြစ်လို့ တအားဆောင့်ဆွဲတာလဲ။ နာလိုက်တာ။ လဲကျတော့ ခူးလည်း နာသွားတယ်။ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး မမေ ...။ သဏ္ဌာန် လုပ်ဟန် ရုပ်နဲ့ တူအောင်ပါ"

"အေး... အဲဒါ မင်းပညာရည် မဝသေးလို့ ကွ။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ တကယ် မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဟုတ်အောင်၊ ထင်အောင် လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကွ၊ မျက်နှာတစ်ချက်၊ ကိုယ်ဟန်တစ်ကွက်နဲ့ ပရိသတ် အသည်းယားအောင် လုပ်တတ်ရတယ်"

မေစိုးက သမ္ဘာနှင့် ဟောကံသည်။ ဇော်လတ်က ပြုံးသည်။

"အခု ဒီဘက်ခေတ် အလေးတွေ၊ လူငယ်တွေက အဲဒီအိုက်တင် ဆိုတာကြီးကို မုန်းနေကြပြီဗျ။ သဘာဝကျကျပဲ ကြည့်ချင်ကြတာ"

ထိုစဉ် ကားပေါ်သို့ ဦးတင်ကို တက်လာသည်။ ။

"ကောင်းတယ်ဟေ့။ One Scence One Cutပဲ။ ကဲ ... မင်းတို့ အဝတ်အစားတွေ တင်ကြတော့။ ခရီးစတော့မယ်။ ဟေ့ ... စက်အဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီးရင် ထွက်ကြတော့။ ထမင်းဆိုင်မှာ ဆုံမယ်။ မင်းတို့ အရင်ရောက်လည်း စားပြီး ဆက်သွားနှင့်ကြ။ မန္တလေးမှာ ဆုံမယ်။ ငါတို့ က ကားပေါ်မှာ ကောက်သင်းကောက် ကလေးတွေ Slient Cut ရိုက်ရဦးမှာ ..."

ဇော်လတ်တို့ စကားပွဲ ပျက်သွားပြီး ဇော်လတ် ပစ္စည်းကို အေးမင်းက တင်သည်။ ။ မေစိုးမိုး ပစ္စည်းတွေကို မာမီနွေးက တင်သည်။ ။ လူစစ်ပြီးတော့မှ ကားက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စထွက်သည်။ ။ ခရီးစထွက်စထုံးစံအတိုင်း စကားတွေပြောကြ၊ ရယ်ကြမောကြနှင့် ရှိသည် ကို ရိုက်သည်။ ။ ဇော်လတ်နှင့် မေစိုး အတွေးကိုယ်စီနှင့် စီးနေကြပုံများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံပုံများကို ရိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပြတင်းကတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားသော နေရောင်နှင့် ရှုခင်းများကို မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် Fore ground ခံကာ ရိုက်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကားက ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းပေးရ၏။

ဦးတင်ကိုက တစ်ကားတည်းသွား ခရီးသည် များကိုလည်း ရိုက်သည်။ ။ သူ့စရိုက် ကလေးတွေနဲ့ သူ ပီပြင်အောင်၊ ရယ်ရအောင် ရိုက်၏။ ဥပမာ ... စကားသိပ်များ သော မိန်းမကြီးနှင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသော ခရီးသည် လင်မယားနှစ်ယောက် ကာရိုက်တာ၊ ထိုမိန်းမကြီးက ဆိုင်တာရော မဆိုင်တာပါ အကုန်ပြောသည်။ ။ နံဘေးက ယောက်ျားက

အိပ်ပျော်နေပြီ။

ပြီးတော့ ကားစထွက်ကတည်းက အိပ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်း၊ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ခဏခဏ ထုတ်ထုတ် ရေတတ်သည့် မိန်းမကြီး အကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကာ လက်ကိုင် ပဝါနှင့် နှပ်ညှစ်လွန်းသဖြင့် နှာခေါင်းနီရဲနေပြီး ထိုမိန်းမနံ့ဘေး ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်းစသည့် တစ်ဦးချင်းစီ၏ Character ကို အသေးစိတ် ရိုက်သည် ။

ပဲခူးကို ဝင်တော့ (၁၂)နာရီ။ ကားပေါ် ရိုက်ကူးရေးကိစ္စလည်း ပြီးပြီ။ အားလုံး လွတ်လပ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကားနောက်ပိုင်းမှာ ကျိတ်ပြီးသောက် ဝိုင်းကလေး တစ်ဝိုင်းကို ကျင်းပနေကြသည် ။ ဦးတင်ကိုက မသိချင် ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါသည် ။ အားတုန်း ပျော်ရတာ ပျော်ပါစေပေါ့ လေ...။

"ဟဲ့ ... မာမီနွေး။ နင် ကသောကမြောနဲ့ အထုပ်တွေ တင်လာတာ အစုံရော ပါရဲ့ လား။ သေသေချာချာကြည့်စမ်း။ ကျန်ခဲ့ရင်မြို့ဝင် တုန်း ဝယ်လို့ ရအောင် ... "

စကားဆုံးသည် နှင့် မာမီနွေးက ခေါင်းကိုခါကာ ရှေ့မှာ ထပ်တင် ထားသော ပလတ်စတစ်ခြင်း တစ်ခုစီကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ B.M စက်သံ ကို ကျော်သွားအောင် သူ့မာမီသံကြီးနှင့် အော်သည် ။

"ပါတာပေါ့ ... ။ အကုန်ပေါတကာတယ် ... ။ ဟော့ဂျီမှာ ချစ်ကနစ် ဘူး၊ မာလ်တိုဗာက ဘူးကြီး၊ မလောက်လည်း မန္တလေးရောက်တော့ ဝယ်တာပေါ့။ ဆီသွတ်ဘူးက ကြက်သားရယ် ... သိုးသားရယ် နှစ်မျိုး ပေါင်း တစ်ဒါဇင်။ နို့ဆီ သုံးဘူး၊ မိသားစုဘီစကစ် နှစ်ဘူး။ မမ ဘီစကစ် နဲ့ ကော်ဖီ သောက်တော့မလား ... ။ ကော်ဖီက အန်တီဖျော်ပေးလိုက်

တာ ဓာတ်ဘူးနဲ့ အပြည့်မှ အပျော်တရော့ ... "

"မသောက်ချင်သေးပါဘူးဟာ ... ။ အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်တာတွေ စုံရင် ပြီးတာပဲ။ ဪ ... မျက်မှန်တွေရော မျက်မှန်..."

"ပေါ်တကာတယ် မမ။ ကွဲမှာ ခြစ်ရာဖြစ်မှာ စိုးလို့ လယ်သာအိတ်နဲ့ ထော်ဘကဲ့ကို လာတာ ... ။ ပဝါတွေလည်း ပေါ်တကာတယ် ... "

သူ့ညီ အေးမင်း မာမီတွေကို အမြင်ကတ်တတ်မှန်း ဇော်လတ်သိပါသည် ။ မင်းသမီးမေးသမျှ ပစ္စည်းတစ်ခုချင်း ထုတ်ပြကာ ခြေခါလက်ခါ နှင့် အမြင်ကတ်စရာ ပြောနေတာကို အေးမင်း ကြည့်ကာ စိတ်တိုနေပုံရသည် ။ ဇော်လတ်က အေးမင်းပခုံးကို လှမ်းပုတ်ရင်း ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည် ။

နောက်မှာ စီးနေသည့် သရုပ်ဆောင်တွေထဲက အိပ်မပျော်သူတွေလည်း မျက်စောင်းထိုးသူထိုး၊ နှုတ်ခမ်းဆွဲဆန့်ပြီး မဲ့သူကမဲ့၊ ပခုံးတွန့်သူကတွန့် ရှိ၏။

မေစိုးမိုး လှတာတော့ အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင်လှမှန်း ဇော်လတ်သိပါသည် ။ သူ့ထက် တစ်နှစ်ကျော်လောက်တော့ ကြီးလိမ့်မည်။ သူက (၂၃)ဆိုတော့ (၂၄)နှစ်လောက်တော့ ရှိမည်။ အသက်(၂၀)လောက်မှာ အောင်မြင်မှု စရသည် ။ ရတာမှ တစ်နိုင်ငံလုံးက မေစိုးမိုး ဖြစ်သွားသည် အထိကို နာမည်က ကြီးသည် ။

သူပါသည့် ကားမှန်သမျှ ဝင်ငွေသောက်သောက်လဲ မြတ်သည် ။ သူက ဝတ်တတ်စားတတ်သည် ။ Style ရှိသည် ။ သူ တစ်ချက်ကြည့်လျှင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ပုရိသယောက်ျား မှန်သမျှ အနည်းဆုံး ပါးစပ်တော့ ဟသွားရတတ်သည် ။

ပြက္ခဒိန်တွေမှန်သမျှ မေစိုးမိုး ပုံတွေချည်း ဖြစ်ကုန်သည်။ ။ Company တွေက ငွေထုပ်ပိုက်ကာ လိုက်ကြ၏။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အမြင့်ဆုံး အောင်မြင်မှုကို ရသူအတွက် မာနဆိုသောအရာသည် အလိုလိုမပြန်သော ဧည့်သည် အဖြစ် ရောက်လာတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ သူပြောသလို Producer တွေက ဖြစ်စေရသည်။ ဒါရိုက်တာတွေက စီစဉ်ပေးရသည်။ ။ ပြီးတော့ အဲဒီ ကားတွေကလည်း အောင်မြင်သည် ဆိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာအကြောင်း မရှိတော့။

သူကတော့ မေစိုးမိုးနာမည်ကြီးမှ တက်လာသော တက်သစ်စမင်းသားဖြစ်သည်။ ။ မေစိုးမိုးလို ပထမကားကတည်းက ပေါက်သူ မဟုတ်။ ဒုတိယကားမှာ မှ လူသိများ ပြီး တတိယကားမှာ အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန် တက်သူဆိုလျှင် ပိုမှန်မည် ထင်သည်။ ။ သူ အခု ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ (၁၀)ကားကျော်ခဲ့ပြီ။ ကားတိုင်း အောင်မြင်၏။ ပရိသတ်က ချစ်ပြီးသား။ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူတွဲ ကားရိုက်လျှင် တိုးမပေါက်အောင် အောင်မြင်မည် ဆိုတာကို သိပြီး မေစိုးမိုးကိုလည်း ချဉ်းကပ်သည်။ ။ သူ့ထံသို့လည်း လာသည်။ ။

ပထမဇာတ်လမ်းက မင်းသမီး ဦးစားပေးလွန်းသဖြင့် သူက ပယ်လိုက်သည်။ ။ နောက်တစ်ဇာတ်။ မေစိုးမိုးကို သွားပြတော့ သူကပညာရည် မဝသေးဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ မရိုက်ချင်သေးဘူးဟု ဆိုကာ ဇာတ်ကို မပြောဘဲ လူကို ငြင်းသည်။ ။ ထိုဇာတ်ကိုပင် တခြား မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ရိုက်သည်။ ။ အောင်မြင်ပါသည်။ ။

Producer ဆိုသည့် လူမျိုးကလည်း ခက်သည်။ ။

သူတို့ ရိုက်သည့်ကားက တခြားလူထက် လူပိုစိတ်ဝင်စားချင်ကြသည်။ ။ သူတို့ အချင်းချင်းကြားမှာ ငွေထက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုလိုချင်

တတ်ကြသည်။ သူတို့ ညှိမရတော့ ဒါရိုက်တာတွေဘက်ကို လှည့်သည်။

ဒီမှာ တင် ဦးတင်ကိုနှင့် တွေ့သည်။ ဦးတင်ကိုက "မင်းသား၊ မင်းသမီးဆိုတာ ပရိသတ်ရင်ထဲ ရောက်အောင် အဓိကပို့ပေးရတဲ့ သူ၊ နာမည်းကြီးလို့ ဇာတ်နဲ့ မလိုက်ဘဲ အတင်းတည့်ရင် ပိုက်ဆံရကောင်းရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမရဘူး။ အဲဒီကားမျိုးက နောက်ကျရင် ပြန်ကြည့်တဲ့ အခါ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုသော ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူ ...

ဇာတ်လမ်းက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးစားမပေးသူ ...။

သို့နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ဦးတင်ကို ခြောက်လခန့် ညှိကာ ဒီကားကို ရိုက်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဒါရိုက်တာ ခိုင်းသည့်အတိုင်းသာ လုပ်မည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ မေစိုးကတော့ သူ့ကို ပညာနည်းနည်း ပြချင်ကြောင်း သူသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ သူစိမ်းဆန်ဆန် ရိုက်ကွင်းမှာ ရက်၂၀၊ ၃၀ နေပြီးရင် ရင်းနှီးသွားကြ ကြတာ ထုံးစံပင်ဖြစ်သောကြောင့်ဇော်လတ် သိပ်မတုန်လှုပ်ပါ။

"အေးမင်းရေ ...။ တို့ ပစ္စည်းတွေရော စုံရဲ့ လားကွာ"

"အိတ်တွေတော့ အကုန်စုံတယ်အစ်ကို။ နောက်မှာ ကျွန်တော် သေသေချာချာကို စီပြီး ထည့်ခဲ့တာပါ။ စားစရာတွေက အောက်မှာ ဆို မှောက်မှာ စိုးလို့ အကုန်ယူလာတယ်"

"မမှောက်ပါဘူးကွာ"

"အမေရော၊ ဒေါ်လေးရောက ထည့်ပေးလိုက်တာ နည်းတာမှ"

မဟုတ်တာ။ ဒီမှာ အစ်ကိုကြိုက်တဲ့ ငါးခူငါးပိကောင်နဲ့ ပုစွန်ခြောက်
ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ပဲပုတ်ကို ဂျူးမြစ်နဲ့ ကြော်ထားတာလည်း ပါ
တယ်အစ်ကို။ ပြီးတော့ ... မြေပဲကြော်၊ ဆိတ်သားကို ပြုတ်ပြီး ပါးပါး
လှီးပြီး ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ကြော်ထားတာက တစ်ချို့။ ပြီးတော့ ...
လက်ဖက်အသား ဆီစိမ်က ဒေါ်လေးနဲ့ အကြံတူသွားလို့ နှစ်ချိုင်း။ အစ်
ကိုမြည်းဖို့ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်က တစ်ချို့။ အောက်က အိတ်ထဲမှာ က
ငါးပြားပါသေးတယ်။ အစ်ကို ... လက်ဖက်ဆီစိမ် စားမလား။"

အေးမင်းက စားစရာ တစ်ခုပြောတိုင်း နောက်က အိပ်မပျော်သည့်
အဖွဲ့က တံတွေးတစ်ချက် မျိုကာချသည် ။ ကြာစေ့က ထပြောသည် ။

"မင်းသားနဲ့ လူရွှင်တော်များ တယ်ကွာပါလား။ ငါက ရိုက်ကွင်း
နယ်ထွက်တော့မယ် ဆိုတော့ အိမ်က မိန်းမက တုတ်တုတ်တောင် မ
လှုပ်ဘူး။"

"ဟာ ... သေသွားပြီလား။"

"မင်းကြီးတော်ပဲသေ ... ။ အိပ်နေတာကွ၊ အိပ်နေတာ၊ အေးပေါ့...
အိပ်မှာ ပေါ့။ ငါ ကားပေါ်မှာ မညောင်းရအောင် ဆိုပြီး....."

"သူ့အပေါ် မင်းက လမ်းတက်လျှောက်ပေးရတယ် မဟုတ်လား။"

ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသံက M.B ကားဟောင်း အင်ဂျင်သံကို လွှမ်း
ကာသွားသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို ထည့်ပေးလိုက်တာက နှစ်ချိုင့်တောင်မှ ပါ။ အခု အိပ်
ချင်ပြေ စားကြတာပေါ့ ။ ဟင်းတွေကလည်း အများကြီးပါ။ စားတော့
အတူတူ ဝေစားကြတာပေါ့။"

"အစ်ကို တစ်ချို့က စောင်းလျားသီးနဲ့ ထောင်းထားတဲ့ ချဉ်စပ်၊ တစ်

ချိုင့်က ရိုးရိုးဆီစိမ်။ ဘာစားမှာ လဲ..."

နောက်ကအဖွဲ့က "ချဉ်စပ် ... ချဉ်စပ်´ဟု အော်ကြသည် ။ အေးမင်းက "ရမယ် ... ရမယ်"ဆိုကာ ချိုင့်ကို ဖြုတ်နေသည် ။

ဒါ ... တမင်တကာ သူ့ကို ရိုမှန်း မေစိုးမိုး သိသဖြင့် နောက်ကိုဒေါသဖြင့် လှမ်းကာကြည့်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ ... သူ့လိုပင် နောက်ကလူတွေကို မျက်စောင်း လှမ်းထိုးသော မာမိနွေးနှင့် နဖူးချင်း တိုက်မိကြလေသည် ။

"အား ... အမလေး နာလိုက်တာ ... ။ မိနွေး.. နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"ကန်တော့ပါရဲ့ မမရယ် ... ။ ကျွန်မလည်း ကျော်ကတိမိတာပါ။ နာသွားလားဟင် ... ။ ကြပ်ထုပ် ထိုးပေးရမလား"

ဇော်လတ် ပြုံးကာနေလိုက်သည် ။ ပဲခူးကျော်တော့ နေလုံးက အရောင်လျော့သွားပြီ၊ လက်ဖက်ချဉ်စပ်နှင့် နောက်က အဖွဲ့လည်း ပုလင်းပြောင်ကာ အားလုံး ငိုက်ကာစ ပြုနေပြီ။

မငိုက်သူဆိုလို့ ကားဆရာ မိုးကျော် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုနှင့် ဇော်လတ်တို့ သာ ရှိသည် ။ မေစိုးမိုးကိုယ်တိုင် ပဝါကလေး မျက်နှာကိုအုပ်ကာ မှိုန်းနေပြီး လိုက်လာသည် ။ မာမိကတော့ ဟောက်တောင်နေပြီ။

M.B ကားဟောင်းကြီးကတော့ တစ်စင်းတည်း ထီးထီး ကြိုးစားပြေးနေလေသည် ။

ညနေလေးနာရီလုံးသည် ရန်ကုန်မှာ ပုံမှန်သာ မြင်ရသော်လည်း လယ်ကွင်းထဲက စပါးပင်တွေကလွဲလို့ ကောင်းကင်ကို ဟိုးမျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရသော နယ်ကောင်းကင်ကြီး ပေါ်မှာ တော့ ညနေလေးနာရီ နေလုံးကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးကို မြင်နေရသည့် အတွက်ဇော်လတ် ကြည်ကြည်နူးနူး ငေးနေမိသည်။ ။

နေလုံးကြီးက လယ်ကွင်းထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး သူတို့ ကားနောက်ကို လိုက်နေပြီး လယ်ကွင်းတွေအဆုံး သစ်ပင်အုပ်ထဲ ကျလျှင်တော့ သစ်ပင်တွေကို တရိပ်ရိပ်ဖြတ်ကာ အပြေးလိုက်တတ်သည်။ ။ မလွတ်မှန်းသိသော်လည်း B.M ဟီးနီးကားလေးက နေမင်းကို အန်တုကာ စက်ကုန်ပြေးနေသည်။ ။ ဇော်လတ် အကြံရသည် နှင့် ရှေ့ဆုံးခန်း တစ်ခုတည်းမှာ ထိုင်နေသော ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုထံ သွားကာ ပြောရသည်။ ။

"ဆရာ ...။ နေလုံးက အရမ်းလှနေတယ်ဆရာ။ နည်းနည်းလောက် ဆွဲထားလိုက်ရင် ကောင်းမလား ဆရာ"

"အေးကွ ...။ ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ။ အောင်ဝင်း ...

အောင်ဝင်း။ လာစမ်းဟေ့ ...။ နေလုံးနဲ့ စပါးပင်တွေကို ဇော်လတ်ခုံကနေ တစ်မိနစ်လောက် ဆွဲထားလိုက်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

အောင်ဝင်းက Silent cut မို့ ကင်မရာချည်းယူ၍ စိတ်တိုင်းကျချိန်ပြီး တစ်မိနစ်လောက် ရိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဦးတင်ကိုက ...

"ကားဆရာ... ခဏလေးရပ်ပြီး ဘက်ပြန်ဆုတ်ပေးပါဦး။ အောင်ဝင်း ... မင်း ဒီနေရာမှာ ဆင်းခဲ့။ နေလုံး လယ်ကွင်းကနေမှ ငါတို့ ကားကို Plan ရွေ့။ ကား မင်းရှေ့က ဖြတ်သွားရင် ကားနောက်လိုက်။

မြင်ကွင်းဆုံးတဲ့ အထိ လိုက်ကွာ ... ။ မင်း ပြီးရင် အဲဒီနေရာပဲစောင့်။ ငါ တို့ ဘက်ဆုတ်ပြီး ပြန်ခေါ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...

တွဲနေကျ ကင်မရာမင်းမို့ ဦးတင်ကို အကြိုက်ကို သိပြီးသား။ သူ့အဖွဲ့ ကို ခေါ်ကာ လယ်ကွင်း အစပ်အထိ ကင်မရာကို စိတ်ကြိုက် Location ရ အောင် ရွေးကာ ထောင်သည် ။ ကား ဘက်ပြန်ဆုတ်တော့ အိပ်နေသူ တွေ ခေါင်းထောင်သူတွေ ထောင်လာသည် ။ ပြီးတော့မှ ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာ သိသွားကြသဖြင့် ပြန်အိပ်သူက အိပ်ကြသည် ။ တချို့က တစ် ခွက်စီလောက် သတိရကာ ထပ်ချကြသည် ။

ဇော်လတ်က သူ့နေရာသူ ပြန်ကာထိုင်၏။ မေစိုးမိုး အိပ်နေရာက ထ ကာ ဇက်ကလေး ဘာကလေး ချိုးသည် ။ ကားကို အကွေ့လေးနားအထိ ဘက်ဆုတ်ကာ မောင်းရသည် ။ အကွေ့နားရောက်တော့ ကင်မရာမင်း အောင်ဝင်းက နေလုံးကို ရိုက်နေရာမှ လမ်းအကွေ့ကလေးမှ ထွက်လာ သော ကားဆီသို့ Plan ကို ဆွဲသည် ။ ပြီးတော့သူကင်မရာရှေ့မှ ဖြတ် မောင်းကာ သွားသည် ။ ကားပျောက်သွားသည့်အထိ ရိုက်သည် ။

ပိတ်ကားကြီးပေါ်မှာ တော့ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ နေလုံးနီကြီး နောက်ခံနှင့် B.M ဟီးနီးကားတစ်စင်း ဖြတ်မောင်းသွားတာကို နောက်ခံ တီးလုံးနှင့် တွေ့ရဖို့ သူတို့ တော်တော် အပင်ပန်းခံလိုက်ရ၏။

ကားပေါ် ပစ္စည်းတွေပြန်တင်ပြီးတော့ အောင်ဝင်းက ဦးတင်ကို ထိုင် သည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကားမှန်ရှေ့က ပြေးနေသော အဝေးပြေးကား လမ်းမကြီးကို ခဏရိုက်သည် ။ ဒါလျှင် သူတို့ ကားကြီး ခရီးသွားနေ ကြောင်း လုံလောက်ပြီဖြစ်သည် ။

ကားနံဘေးမြင်ကွင်းက လယ်ကွင်း၊ သစ်ပင်တန်း၊ ရွာတန်းရှည်က

လေးတွေအစား တောင်ပူစာ၊ တောအုပ်သို့ အသွင်းပြောင်းကာသည် ။
ကားက ရထားလို ဘူတာဖြတ်စဉ် မရှိသည့်အတွက် ဘယ်နားရောက်နေ
သည် မသိနိုင် ... ။ ပဲခူးကျော် လာပြီဆိုတာပဲ ပြောနိုင်သည် ။ ကားက ဂ
ငယ်ကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ပြီး ငါးမိနစ်လောက် ဆက်အမောင်းတွင် လက်
နက်ကိုင် သုံးယောက်က သူတို့ ကားကို တားနေတာ တွေ့ရ၏။ အလယ်
မှ တစ်ဦးက တားကာ ဘေးနှစ်ယောက် သူတို့ ကားကို ချိန်ကာ ထားသ
ည် ။

ဆ ... ဆရာ ... ။ ဓားပြ ပြတွေ့ ထင်တယ်

"ဖြစ်နိုင်တယ် ... ချိန်ထားတာ။ ရပ်ပေးလိုက် ... ။ ငါကြည့်ရှင်းမယ်"

ကားရပ်သည် နှင့် သူတို့ သုံးဦး ကားပေါ်သို့ ရွေ့ခနဲ တက်လာ

သည် ။ နှစ်ယောက်က ကားထဲက လူတွေကို ချိန်
ကာ တစ်ယောက်က ကားသမားမိုးကျော်ကို ချိန်ရင်....

"ရှေ့က လမ်းချိုးထဲကို မောင်း ... ။ မောင်းလေကွာ"

"မိုးကျော် မောင်းပေးလိုက်"

ဦးတင်ကိုက ပုံမှန်အသံဖြင့်သာ ပြောသည် ။ ကားက ကတ္တရာလမ်း
မှ မြေလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ ဝင်လိုက်ရသည် ။ ကားဆောင့်သော်လည်း အိ
ပ်နေသူများ အကုန်မနိုးကြ။ ဓားပြတိုက်ကြောင်း သိသူဆို၍ ကားဆရာ၊
ဒါရိုက်တာ မေစိုးနှင့် မအိပ်သူ သုံးလေးယောက်သာ သိသည် ။ သို့သော်
ပြောင်းရှေ့မှာ ဘာအသံမှ မထွက်ရဲကြ။ မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်သာရှိ
ကြတော့သည် ။

ဆယ်မိနစ်လောက် မောင်းပြီးမှ ရပ်ဆိုသောအသံ ထွက်လာသည်။ ။

ကားရပ်သွားသည် အထိ အိပ်ပျော်နေသူများ မသိကြ။ သုံးယောက်
ထဲက တစ်ယောက်က ဆင်းကာ လက်ခေါက်သုံးကြိမ် မှုတ်တော့မှ
တောင်ပူစာလေးရှိသော တောစပ်မှ လူဆယ်ငါးယောက်ခန့် ထွက်လာ
ကြသည်။ ။

မေစိုးက အိပ်ပျော်နေသော မာမိနွေးကို ကျိတ်ကာ နှိုးသည်။ ။

"ဟဲ့ ... မိနွေး ... မိနွေး ... ။ ထစမ်း ... ။ ထ..ဟဲ ... ထစမ်းဆို"

မိနွေးက ဒီတော့မှ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်ကာ ...

"ပေါ်တကောက် တော်တကာလား မမ ... မမ ဆင်းမလို့ လား"

"အရူးမရဲ့ တိတ်တိတ်နေစမ်း"

မာမိက သူ့ကို ဟောက်သဖြင့် ကြောင်ကာကြည့်တော့ သူ့ကို
သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသူ တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ။ မာမိနွေးက ဘာမသိ
ညာမသိဖြင့် ...

"ရှေ့ စက်အဖွဲ့ကလား။ ဒီမှာ နေရာမရှိတော့ဘူး။ နောက်အလယ်ခုံ
မှာ သွား ထဲက ထိုင်တော့..."

ဓားပြက ဘာမှ ပြောဘဲ မာမိနွေးကို နားရင်းတစ်ချက် အုပ်သည်။ ။
မာမိနွေး မေစိုးအပေါ် ပုံလဲကာ ကျသွားပြီး သည်။ ။ မေစိုးက ပါးစပ်ကို
အတင်းပိတ်ထားရင်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ..

"ငါတို့ ကားကို ဓားပြတိုက်နေပြီ ... ။ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကူချွတ်ပြီး နင့်
ရှူးဖိနပ်ထဲ ထည့်။ ငါ့ကို ကားရိုက်ရင်ဝတ်တဲ့ အတုတွေပေး"

ဓားပြတစ်ယောက်က နောက်ဘက်သို့သွားကာ နီးလာသူအရက်မူး

ပြီး အိပ်ပျော်နေသူများကို ချိန်ထားသည်။ ။ တစ်ယောက်ကရှေ့မှာ ချိန်သည်။ ။ တစ်ယောက်က ဒါရိုက်တာနှင့် ကားဆရာကို ချိန်ထားသည်။ ။ တောအစပ်မှ ထွက်လာသူထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိသောသူက ကားကို တစ်ပါတ် ပတ်ကာ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်သည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် မေစိုးက အတုနှင့်အစစ်ကို လဲသည်။ ။ စိန်နားကပ်နှင့် ဆွဲကြိုးကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်လိုက်တာလည်း တွေ့ရသည်။ ။ ပြီးတော့ မာမီနွေးပေးသော အတုတွေကို ခပ်မြန်မြန်ဝတ်သည်။ ။ ဓားပြများက ကားနောက်ပိုင်းက ယောက်ျားတွေကိုသာ သတိထားနေသဖြင့် ထိုကိစ္စကို မသိလိုက်။ ။ ဇော်လတ်ကတော့ အခြေအနေကိုသာ ကြည့်ပြီး တွက်ချက်နေသည်။ ။

ထိုစဉ် ဓားပြခေါင်းဆောင် ကားပေါ်သို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် တက်လာသည်။ ။ ဓားပြခေါင်းဆောင်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း၊ ကိုယ့်လုံးက ပြည့်တင်းကျစ်လျစ်သည်။ ။ သေနတ်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီရှေ့မှ ထိုးထားပြီး ကောင်းဘျိုင်းတွေ ဆောင်းသော သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ထားသည်။ ။ သူ့ပုံစံက မင်းသား ဇော်လတ်ထက်ပင် ကြည့်ကောင်းနေသေး၏။

တစ်ကားလုံးက လူတွေကို တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်ပြီးမှ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းရှေ့သို့ ကပ်ကာ ခေါင်းခါးရင်း စီးကရက်ငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်သည်။ ။ သဘောက အသံမထွက်နဲ့ ဆိုသည့်သဘော။

ထိုစဉ် လူရွှင်တော်ထိုးဝါးက အိပ်ရာမှ အပျင်းကြောဆန့် နိုး လာပြီး မျက်စေ့ဖွင့်တော့ သူ့ရှေ့မှာ သေနတ်နှင့် ချိန်းထားသူကိုတွေ့တော့၊ ပထမ ကြောင်ကာသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ သဘောပေါက်သွားကာ နံဘေးက ကပ်ဖဲကို တံတောင်နှင့်တွတ်ရင် ...

"ဟေ့ကောင် ... ထ ... ထ ... ထစမ်း။ ဓားပြတိုက်ကုန်ပြီ။ ဓားပြတိုက်နေပြီ"

ကပ်ဖဲက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးမပွင့်ဘဲ ပြန်အော်၏။

"ဓားပြတိုက်ပြီလား ... ။ တိုက်ပါစေပေါ့ကွ။ ငါက ဓားပြမှ မဟုတ်တာ ... ရဲပဲ။ တိုက်ပေစေ... ။ တိုက်စရာရှိတာ တိုက်ပေါ့"

ကပ်ဖဲစကား ဆုံးသည် နှင့် ထိုဓားပြက ထိုးဝါးနှင့်ကပ်ဖဲကို ဆွဲချကာ နားရင်း သုံးလေးချက် အုပ်သဖြင့် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကာ ဆူညံကုန်ကြသည် ။

"ဓားပြတိုက်နေပြီတော့ ... ဓားပြ ... ဓားပြ"

ဟု သရုပ်ဆောင် ဒေါ်စုဟန်က ကြောက်ကြောက်နှင့် ကျုံးကာအော်သည် ။ ထိုအော်သံကြောင့် ပုလင်းအပြောင်းရှင်းကာ အိပ်ပျော်နေသော လူကြမ်းအဖွဲ့မှ မာဃက..

"ဓားပြတိုက်ပြီလား။ ဟေ့ကောင်တွေ ထစမ်း။ သေနတ်တွေထုတ်ဟေ့"

"မြွေပွေး၊ ယက္ခ ... ထကြစမ်း။ ဓားပြတိုက်ပြီတဲ့ ... "

မြွေပွေးနှင့် ယက္ခလည်း အူတူဖြင့် ထရပ်ရာ အနီးရှိ ဓားပြက သေနတ်ဒင်စာကျွေးတာ ခံရပြီး ဗိုက်နှိပ်ကာ ပြန်လဲကျသွားကြသည် ။ တစ်ကားလုံး ခုမှ နီးကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေ ဖြစ်ကုန်၏။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကာ ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ခါးမှာ ထိုးထားသည့် သေနတ်ကို ထုတ်သည် ။

"သေနတ်တဲ့ ဟေ့ ... ။ ရှာကြစမ်း၊ ရှာစမ်း"

ဒီတော့ ဒါရိုက်တာ မဝင်၍ မရတော့ ... ။

"ဒီလိုပါ ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ က နယ်ထွက်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ အဖွဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းမှာ လည်း ဓားပြတိုက်တဲ့ အခန်းက တစ်ခန်းပါတော့ ... "

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဦးတင်ကိုကို စောင်းကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ကာပြ၏။ ဒီတော့ ဇော်လတ်က ဝင်ရပြန်သည် ။

"သေနတ်ဆိုတာ အတုတွေပါဗျာ။ ကားရိုက်ရာမှာ သုံးတဲ့ အတု..."

ဓားပြခေါင်းဆောင် ဘေးနားမှာ ရပ်နေသော ဗလကောင်းကောင်း လူတစ်ယောင်က ဇော်လတ်ရင်ဘတ်ကို ပစ်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဇော်လတ် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်လဲကျသွားသည် ။ ထိုလူက လဲကျသွားသော ဇော်လတ်ရင်ဘတ်ကို ပြန်ဆွဲစောင့်ရင်း "မင်းကို ဘယ်သူက မေးလို့ လဲ"ဟု အံ့ကြိတ်ကာ ပြောပြီး ထပ်တွန်းပစ်လိုက်ပြန်သည် ။ ဘေးနားကအေးမင်း လက်တွေ့ဘာတွေ တုန်နေပြီး မျက်နှာက ဖြူဖွေးကာ နေ၏။ အတော်ကြောက်ရွံ့နေဟန် တူသည် ။

"တွေ့ပြီဆရာ ... ။ သေနတ်တွေက အတုတွေချည်းပဲ"

"ရှုပ်တယ်ကွာ ... ။ ချောင်းဘေးနားအထိ မောင်းခိုင်းလိုက်"

ဇော်လတ်ကို ရင်ဘတ်တွန်းသည့် ငနဲက ဒရိုင်ဘာကို တစ်ချက်နာရင်းအုပ်ကာ "ဟေ့ကောင် ရှေ့တည့်တည့်ကို မောင်း။ ပြီးရင် ညာချိုးဟု ဆိုသည် ။ အောက်က လူများ လည်း ကားပေါ် တက်လာကြသည် ။ ထိုအချိန်မှာ မေးစိုးနဲ့ မာမီ ပစ္စည်းလဲသည့်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီဖြစ်သည် ။ ရှုတင်ကားတစ်ကားလုံး ကျိတ်ငိုသူငို၊ ဖက်ငိုသူငို၊ ကြောက်သူကြောက်

တွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ အသံတော့ မထွက်ရဲကြတော့။

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မောင်းပြီးတော့ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည် ။ ချောင်းနံဘေးမှာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေပြီး အဝေးပြေးလမ်းက ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဘာကိုမှ မမြင်ရနိုင်တော့။နေကဝင်တော့မည်။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းသည် ။ ပြီးတော့သူတပည့်တွေ ဆင်းကာ ကားကို ဝိုင်းချိန်ထားကြ၏။ ဒုတိယမင်းသမီးလေး ရူပါက သူ့အမေကို ဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထည့်ပြီး အရမ်းကြောက်၍ ငိုနေသည် ။

"ကဲ ... ကားပေါ်က တစ်ယောက်ချင်းဆင်း။ အောက်ရောက်ရင် ခေါင်းပေါ် လက်တင်ထား။ ဒရင်ဘာ အရင်စဆင်း..."

အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းကာ သူတို့ ပြောသလို တန်းစီရပ်ပြီးနေကြရ၏။ သေနတ်ပြောင်းတွေက သူတို့ ဆီမှာ ... ။ ဓားပြသုံးလေးဦးက ကားပေါ်တက်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲချပြီး ပုံထားကြသည် ။ ဓားပြခေါင်းဆောင်က ပုံထားသော ပစ္စည်းတွေကို ခြေထောက်နှင့် ထိုးမွေကြည့်သည် ။ သေတ္တာတွေကို ဖွင့်ခိုင်းသည် ။ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ တွေ့လျှင်ယူခိုင်းသည် ။

ထိုအချိန်တွင် ဇော်လတ် အရဲစွန့်ကာ ဓားပြခေါင်းဆောင် အနားသို့ ကပ်ပြီး အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားကာ ညှိရန် စကားစကြည့်သည် ။

"အစ်ကို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ အစ်ကို"

"ဟေ့ကောင် ... ။ ဓားပြက ဘယ်တုန်းက သူ့နာမည်ကို ပြောဖူးလို့

လဲ"

"မဟုတ်ဘူး ... ။ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေအောင်လို့ ပါ"

"ဟင် ... ဟင် ... ။ ငါက မင်းကို ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ငါ့နာမည် ထက်ခေါင်"

ဇော်လတ်က ကြိုးစားပြုံးကာ...

"ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုထက်ခေါင်ရယ် ... ။ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေ ကို အကုန်ယူပါ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲ ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တို့ ကျေနပ်ပါတယ်"

ထက်ခေါင်က အားရပါးရ အော်ကာရယ်သည် ။ ပြီးတော့ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည် ။

"မင်းတို့ မြို့ရောက်သွားတော့ မင်းတို့ ... မင်းတို့ ... မင်းတို့ ရဲ့ ပါးစပ် တွေက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေကြမှာ လား။ ဓားပြတိုက်ခံရတာကို ကျေနပ် တဲ့ လူ ဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုက်ဖို့ လာတဲ့ ကျားကို ဒီနားပဲ ကိုက်ပါ။ ဟိုနားပဲ ကိုက်ပါ ပြောရိုးထုံးစံ ရှိလို့ လား"

"ကိုထက်ခေါင်းက ကျားမှ မဟုတ်ဘဲ ... ။ လူမို့လို့ ညှိကြည့်တာ"

ဇော်လတ်စကား မဆုံးလိုက်၊ သူ့မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချတာ ခံ လိုက်ရ၏။ ဇော်လတ်လည်း မွန်ထူကာ ခေါင်းပေါ်မှာ တင်ထားသောလ က်ဖြင့် ထက်ခေါင်ပခုံးကို ကိုင်ကာ ပစ်တွန်းလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက် လုံးထွေးကာ သူထကိုယ်ထိုး၊ ကိုယ်ထိုးသူထ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။

ဓားပြတွေလည်း မပစ်ရဲ။ နှစ်ဦး လုံးထွေးနေသဖြင့် ပစ်ခွင့်မသာ။

ထိုအချိန်တွင် အကြောက်လွန်နေသော မာမိနွေးက လာရာလမ်း

ဘက်ကို ထွက်ကာပြေးသည် ။ အေးမင်းလည်း ယောင်ကာ လိုက်ပြေးသည် ။ မေစိုး ထိတ်လန့်တကြား အော်သည် ။

"မာမီနွေး . . .။ မပြေးနဲ့ ၊ မပြေးနဲ့ "

"ဟေ့ကောင်တွေ ပြေးပြီး ... ပစ် ... ပစ် "

အော်သံဆုံးတော့ သေနတ်သံနှစ်ချက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သည် ။ ပထမ မာမီနွေး လွင့်ခနဲကျသည် ။ ပြီးတော့ အေးမင်းလွင့်စဉ်ကာ ထွက်သွား၏။ သေနတ်ပစ်သော ဓားပြနှစ်ယောက်က အချင်းချင်း ကြည့်သည် ။တွေ့လား ... ။ တစ်ချက် တစ်ယောက်ပဲ

"ကိုယ့်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေး။ ဟဲ ... ဟဲ ... သမင်ပစ်လာတဲ့ ကောင်ပါကွ"

ထိုအချိန်မှာ ဇော်လတ်နှင့်ထက်ခေါင် နပန်းပွဲကလည်း ပြီးသွားပြီ။ ဇော်လတ် ထရပ်ကာကြည့်တော့ အေးမင်း မရှိတော့။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခွေခွေကလေး လဲကာနေ၏။

"ညီလေး ... အေးမင်း"

အော်ရင်း ပြေးထွက်ရန်ပြင်သော ဇော်လတ်ကို အနားက ဓာပြတစ်ယောက်က ပြောင်းရှည်ဒင်နှင့် အရှိုက်ကို ရိုက်ချပစ်လိုက်သဖြင့် ခွေကျသွား၏။ ထက်ခေါင်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်သော သူ့တပည့်နှစ်ယောက်နားကို သွားပြီး သူ့ကိုယ်က ဖုန်ကို ခါသည် ။ ပြီးတော့ ပါးတစ်ချက်စီရိုက်သည် ။

ဓာတ်တိုင်းသုံးတိုင်းလောက်မှာ ခွေခွေကလေး လဲနေကြသောအေးမင်းနှင့် မာမီကို ကြည့်ရင်း အော်ငိုသူတွေငိုကြ၊ လန့်ပြီး အော်သူတွေ အော်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။

"တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်နဲ့ ။ ငါ့စကား နားမထောင်ရင်အဲဒါ နမူနာပဲ။ ငါ အားလုံးကို မှာ ထားမယ်။ ငါ့စကား နားမထောင်တာတွေ့ရင် ချက်ချင်းပစ်။ အဲဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ"

အားလုံး ကျိတ်ငိုသံမှ တစ်ပါး ဘာသံမှ မထွက်ရဲကြတော့။ ထက်ခေါင်က ဒေဝကို ခေါ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ညှိသည် ။ အမှန်တော့ အေးမင်းရော။ မာမီနွေရော မသေပါ။ သေနတ်နှင့် လှမ်းအပစ်တွင် မာမီနွေက သစ်ငုတ်ကို ခလုတ်တိုက်ကာ လဲခြင်းဖြစ်ပြီး အေးမင်းက မာမီနွေ ခြေထောက်ကို ထပ်ဝင်တိုက်ကာ လဲခြင်း ဖြစ်၏။ မာမီနွေက ထမည်လုပ်တော့ အေးမင်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် အတင်းတားရသည် ။

"ဟေ့ကောင် ... မထနဲ့ သူတို့ က ငါတို့ ကို ထိသွားပြီ ထင်တာ။ ထရင် ထပ်ပစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ သေမှာ ။ မထနဲ့ မလှုပ်နဲ့ "

"မင်းအကြံ မဆိုးဘူး ဒေဝ။ သေနတ်သံလည်း ကြားသွားပြီဆိုတော့ ... ချက်ချင်းသာ စီစဉ်လိုက်တော့။ အခု ဒီနေရာက ခွါမှ ကိုဖြစ်မယ်"

ဒေဝက M.B ကားဆီသွားကာ အိတ်တွေကို ကန်ချသည် ။ ပြီးတော့ ကားအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ပလပ်ကြိုးတွေကို ကြည့်သည် ။ ကားရှေ့ခန်းထဲမှာ ရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ရှာသည် ။

"ကဲ.. နားထောင်။ ကားဘေးမှာ သုံးထားတဲ့ ပစ္စည်းပုံထဲက ကိုယ်ပစ္စည်းကိုယ်သယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ခေါ်တဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့။ ပစ္စည်းရွေးချိန်၊ ယူချိန် သုံးမိနစ်ပဲ ပေးမယ်။ ဒေဝ ကားကို ပင်စင်ပေးလိုက်"

M.B စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကာ တွေ့သမျှ ဝါယာကြိုးတွေ အကုန်ဖြတ်ပစ်သည် ။ ပြီးတော့ ဓားပြတစ်ယောက်ကို ဝါးသွားခုတ်ခိုင်းကာ အင်္ကျီပုံထဲက တွေ့ရာအင်္ကျီကို ကောက်ပြီး ဝါးလုံးထိပ်မှာ ချည်ကာ

မီးဒုတ်လုပ်သည် ။ ပြီးတော့ ကားအတွက် အပိုတင်လာသော ဓာတ်ဆီပုံးကို ဓားပြတစ်ယောက်ကို သယ်ခိုင်းသည် ။ ကားထဲက ဓာတ်ဆီကို ပိုက်နှင့် စုပ်ထုတ်ကာ အင်္ကျီ၊ လုံချည် ချည်ထားသော မီးဒုတ်နှင့် စိမ်းသည် ။

ကားမှာ ပလပ်ကြိုးတွေလည်း မရှိတော့ ဓာတ်ဆီလည်း မရှိတော့။ နေလုံးက ဝင်လုပြီ။

"ကဲ ... ချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီး ချောင်းဘေးနားအတိုင်း လျှောက်မယ်"

ဆရာ။ ကျွန်မပစ္စည်းတွေက များ တော့ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်ဘူး ဆရာ"

"နိုင်သလောက်ပဲ ယူလေ။ မနိုင်တာ ထားခဲ့ပေါ့။ နေပါဦး ... မင်းက ဘာလဲ"

"ကျွန်မက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မေစိုးပါ ဆရာ"

ထက်ခေါင်က ယဲ့ယဲ့ကလေးပြုံးကာ ခေါင်းကို ခါသည် ။ သူမသိဘူးဆိုသည့် သဘော။

ဆရာ ကျွန်မကို ကူပေးပါလား"

"ဟေ့ကောင် ... ။ ငါက ခေါင်းဆောင်ကွ။ မင်း အခု ဓားပြတိုက်ခံနေရတာ ရုပ်ရှင်ရိုက် ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ လှဖို့ မလိုဘူး။ မသေဖို့ ပဲလိုတယ်။ ခရီးကြမ်းတယ်။ အရမ်းအေးတယ်။ အနွေးထည်နဲ့ စောင်တော့ ယူလာခဲ့။ အင်္ကျီက တစ်ထည်ဆို တော်ရောပေါ့။ နှစ်စုံထည့်ချင်လည်း ထည့်ပေါ့။ ဒါလောက်ပဲ စားစရာတွေရော... ဆရာ"

"စားစရာ ... "

ထက်ခေါင်က မေစိုးမိုး ပြသည့်ခြင်းကို တွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားပုံရသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် တောက်တဲ့ ... လာစမ်း။ ဒီ ... စားစရာခြင်း သယ်လာခဲ့ ။ ဟိုအဝတ်ပုံထဲမှာ ရော စားစရာတွေရင် အကုန်သယ် ပြီးရင်မီးရှို့လိုက်တော့"

သူတို့ တကယ်ဓားပြတိုက်ခံရပါသည်။ ။

သို့သော် သူတို့ ဖတ်ပြီး သဘောကျခဲ့သော ဇာတ်ညွှန်းထဲကလိုတော့ မဟုတ်။
